

Som en art gennemgående figur gennem min deltagelse i Køge Fondens arbejde i ca 40 år har jeg fulgt op- og nedture omkring Byarkivet's noget omtumlede tilværelse og de mange flytninger, der har været nødvendige.

Man kan nu kun glædes over, at arkivet ved sin flytning til et naturligt op-holdssted, som museet må siges at være, har fundet noget, der på mange måder må lignedes ved den endelige løsning, som vi sammen kan fejre her i dag. Jeg kan så oven i købet glæde mig personligt over, at vi er landet i et hus og i nogle rammer, som jeg selv har været med til at udforme nu for snart mange år siden – selv om det naturligvis er en absolut biting.

Det har været spændende, men ind imellem enerverende, især da det gik op for Verden og for os, at klimaforandringer og risiko for oversvømmelser også betyder overhængende risiko for skrøbelige papirer, i vor egen lille verden. Hurtigt trængte det sig på, at magasinet måtte forlade det, vi anså for det tryggeste gemme, man kunne tænke sig, en bank-boks ved Torvet, og midlertidigt måtte finde afløsning af lagerhotel i det i den forstand fjerne Hvidovre.

Samtidigt med dagens glade fejring må det således være på sin plads at pege på, at løsningen ikke er den totale. For det ville betyde, at vi også havde fundet plads til vore magasiner, som fortsat i stor udstrækning er i en fremmed by og ikke er her, hvor de har hjemme. Det fungerer, fordi det skal det, men det er ikke godt nok. Det er efter min klare opfattelse og uomtvisteligt vigtigt, at de mange værdifulde og uerstattelige dokumenter er let tilgængelige så tæt på brugerne som muligt, for at man kan mærke dem som vores, til stadig glæde for byen og dens borgere og arkivets mange andre gæster, og dem alle er der mange af.

Det er nu tid også at se fremad, så vi sikrer at papirerne kommer tilbage, så at afstand ikke hindrer glæderne ved den smidige daglige brug, og det kan ikke være tæt nok, hvis byens historie skal føles at være nærværende hele tiden. Der skal opfordres til, at by og borgere arbejder sammen mod en løsning, som er såvel byen som guldkornene i vort fine arkiv værdigt.

Undervejs i mit lange forløb med arkivet ramtes jeg af et poetisk klarsyn, der fandt vej i en lille sonet, som jeg vil slutte med at recitere: